

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. II. Quòd si Jesus Christus non esset verus Messias, & proprius Filius Dei, sequeretur ex in Deum nullum esse.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

& monstravit digito Synagogæ populo, dicens ipsis: *Ecce Agnus DEI, ecce qui tollit peccata mundi.*

Ex hoc tempore, elapsis jam mille septingentis annis, sub quorum decursu non amplius receptis nec figuras, nec Prophetias, nec promissiones, omnes vestri Scriptores tacent, omnes vestri Vates obmutuerunt, omnes vestra promissiones novis promissionibus non confirmantur. Quid sibi hoc innuit? nisi quod desinat promissio, ubi jam datum est, quod promittebatur; quodque figura & umbræ dispareant, ubi primum præfens est veritas; opusque Prophetis non sit amplius ad prænuntiandas res vel futuras, cum ultimus, qui illas vidit, dixerit: *Ecce tibi præsentis illas!* Quomodo ergo adhuc inhiare potestis vestris promissis, vestris

figuris, quæ procul absunt, probè videntes, Deum ipsas amplius non conservare, ipsas evanuisse ad adventum Jesu Christi, ipsaq; à longo tempore jam præterisse?

Doctores Judæus, qui audiebat hæc omnia, probè videbat, se non habere, quod congruè responderet; nihilominus protervè adhuc dicebat, se omnibus his non persuaderi; quodque, si omnibus his, quæ sibi dicta sunt, assentiretur, hæc omnia nondum concludunt, Jesum Christum verum esse Messiam in lege promissum. Oportet igitur, inquit Ecclesiasticus, me novam tibi exhibere demonstrationem, sed tam luculentam, ut, si non profuerit ad te illuminandum, saltem tibi effosura sit oculos, teque magis adhuc cæcum redditura.

ARGUMENTUM.

Quod si Jesus Christus non esset verus Messias & proprius Filius DEI, sequeretur exin Deum nullum esse.

ARTICULUS II.

PROBè novi, veritates fidei non tam facile recipi ab intellectu alicujus infidelis, cum magnitudo ipsarum longè excedat parvitatem rationis ipsius naturalis; sed probè quoque novi, ipsas non posse omnino ab eadem repudiari, cum bona ratio maximam cum veritate habeat sympathiam. Non leve est comòdum inquirenti veritatem, dirigere se in

hac inquisitione sanâ & bonâ ratione, quæ recta studeat incedere, quæ in nullo defleat ad finistram, quæ oderit simulationes ac figmenta, quæ nullo præoccupari se sinat impetu cæco, quæque libenter cedat veritati, ubi cognoverit illam. Non nisi unicam hanc dispositionem exoptarem cuicunque ratione prædito, circa argumentum, quod hic propono: quod nimirum inquireat veritatem,

D d 3

ritatem,

veritatem, non ut oppugnet illam velut oppositam opinioni, quâ jam præoccupatus est, sed ut illam amplectatur, si invenerit conformem sanæ menti. Adnitur, ut clarè hanc illi demonstrarem, cui spero, quòd infallibiliter suum sit adjecturus calculum.

Nullus unquam hominum dixit esse se Filium Dei, excepto Jesu Christo.

Nunquam nec aliquis hominum, quantum legi, nec quispiam Angelorum dixit, solum se esse verum Filium Dei, excepto Christo Jesu: sed ipse expressè hoc dixit in Evangelio, & dixit in occasione, ubi clarè oportebat ipsum loqui, nempe in ipso actu criminalis iudicii circa se formandi, ubi iudex interrogabat illum, ad extorquendam è proprio ore ipsius veritatem. Postquam locutus is fuerat sublimi valdè ratione de Patre suo æterno, hanc inde iudex trahit consequentiam: *Tu ergò es Filius Dei?* an ergò vis dicere per hoc, te Filium Dei esse? Et ipse clarè confirmavit illis magnam hanc veritatem: *Vos dicitis, quia Filius Dei sum:* Et ob sinceram hanc confessionem, mortis in eam tulerunt sententiam: *Nos legem habemus, & secundum legem debet mori, quia Filium Dei se fecit.* Et antehac eandem ob causam voluerunt ipsum lapidare: *Lapidamus te, quia tu homo cum sis, facis teipsum DEUM;* ita ut dubium non sit, quin declaraverit semetipsum verum Filium Dei.

Ultra adhuc progressus est; siquidem non tantum attribuit sibi

nomen DEI; sed assumpsit sibi quoque potentiam & auctoritatem supremam: siquidem immutavit ipse ipsam religionis essentiam, quam dederat Deus Judæis, abolendò sacrificia & omnes caremonias legales, quas Deus observari præceperat sub pœna mortis; & ipsemet aliud instituit sacrificium, & alium religionis cultum, alia dans præcepta, alia instituens Sacramenta, aliudque Sacerdotium; & hæc omnia ex propria sua auctoritate: dimisit peccata hominum; promisit illis vitam æternam, præcepit dæmonibus exire ab obsessis, quin aliò, quàm suò, id faceret nomine; quæ omnia nonnisi soli & vero conveniunt DEO. Certum igitur est, quòd sibi attribueret divinitatem; manifestum hoc est, & absque contradictione.

Verum si machinatus id est contra veritatem, iniquus & tyrannicus usurpator est divinitatis; quanta blasphemia, quam execrandum scelus, quam horribile facinus! Nonnè foret sceleratissimus, & maximus qui unquam fuerit, vel esse possit Dei inimicus? Lucifer rex dæmonum ejusmodi nihil est molitus; siquidem non anhelavit ipse esse Deus, sed solummodò similis Deo: Omnes in inferno damnati nunquam consimili se obstrinxerunt facinore; siquidem totum ipsorum scelus erat in hoc, quòd vel ignoraverint, vel contempserint divinitatem.

us est potestate absoluta, nonnisi spectante ad Deum.

Si Jesus Christus non esset verus Filius Dei, maximus omnium foret inimicus Dei,

nitatem; sed nunquam sibi ipsam usurpârunt. Unicô verbô, philo-
phamini, discurrete, indagate,
quantum volueritis, nihil magis
monstruosum, nihil magis exe-
crandum subire potest cogitatio-
nes vel hominum, vel diabolo-
rum, quàm iniquè usurpare, quàm
sibi attribuire divinitatem.

Jam quæro: Si JESUS CHRISTUS
fuit tam magnus, tamque exe-
crandus Dei inimicus, quomodo
duxit vitam adeò sanctam, adeò
innocentem, ut maximos suos in-
vitaverit & exstimulaverit inimi-
cos ad exprobrandum sibi pecca-
tum vel minimum? *Quis ex vobis*
arguet me de peccato? Et unde venit,
quòd, postquam accuratissimâ
trutinâ examinârunt ipsius tum
dicta, tum facta, aliud objicere
ipsi non potuerint, nisi quòd dixe-
rit se Filium Dei, & talia machi-
natus sit opera, quæ non nisi Deo
conveniunt. Quæ nova justitiæ
forma est hæc, ubi Deus solùm
committit crimen, & crimen
committens nullius est reus,
nisi quòd sit Deus?

Quæro iterum: Si JESUS CHRIS-
TUS non fuisset nisi abyssus pluri-
mùm execrandæ malitiæ, iniquè
sibi usurpans divinitatem; unde
tanta hausit bona, quæ contulit
mundo? unde proficiscitur hæc
lex tam sancta, quam dedit no-
bis? perfectio tam sublimis,
quam suavitatis nobis? hæc sensa de
divinitate tam eximia, quæ inspi-
ravit nobis. Si cognoscitur arbor

ex fructu suo; an mala erat arbor
illa, ex qua hosce collegimus fru-
ctus? Homo malus proferre non
potest nisi malum è malo thesau-
ro cordis sui: si fuisset ipse scele-
ratorum sceleratissimus, quas
non morum depravationes in-
venisset? quas non morum de-
pravationes invenisset? quas
non injurias, quos non despe-
ctus veri DEI, cujus palma-
ris fuerat inimicus, non exco-
gitasset?

Sed quæro adhuc: si tam faci-
norosus fuerat; eccur facinorosus
non consensit? sed videmus, nil
magis ipsum habuisse cordi,
quam ut converteret peccatores.
Eccur cum diabolis nil habuit
commerci? sed videmus, ipsum
ubivis gentium hos expulisse, &
abrogasse cultum, qui per univer-
sum orbem ipsis deferebatur?
Quisnam fuisset ille, cui non con-
venisset nec cum cœlo, nec cum
inferno, nec cum vero Deo, nec
cum diabolis? Et quantam ha-
buisset potentiam, quam nec
Deus omnipotens qui regnat in
cœlo, nec omnes falsi Dii, qui re-
gnabant in terra, cohibere potuis-
sent, quin erigeret se in Deum,
quin aboleret falsorum Deorum
cultum, & veri Dei cum lege
mutaret religionem?

Hic noster Judæus irritatus a-
spere respondit nobis: fraudulen-
ta hypocrisis cum arte magica,
quibus additus fuerat, nonne ef-
ficere poterant hæc omnia? facile
externis

Argumenta
evidentia,
quòd Christus
non potuerit
esse malus.

Joan. 8.

Inusitata for-
ma justitiæ
erga Christum
exercita.

Chri-
est
ius
imus
fo-
us

externis decipimur apparentius; sed cordium arcana non licet intueri nobis. Sceleste, reposuit illi Ecclesiasticus, ut quid malum iudicas, ubi vides nonnisi bonum? Cum non intuearis arcanum cordis, quis asseruit tibi ipsum malum esse, cum nonnisi omnia bona ex eo videas proficisci; nisi quod malignum cor tuum te impellat ad iudicandum alios juxta malitiam tuam? sed luculento malitiam tuam confundam argumento, quod obstruet illi os, ipsamque faciet elinguem.

Si Christus
Jesus fuis-
set inimicus
DEI, DEUS
punivisset
ipsum velut
Luciferum.

Quando per impossibile Jesus Christus in fundo cordis sui abscondisset tam profundam malitiae abyssum, quantam exterius exhibuit & produxit bonorum immensitatem; nonne verus cœli Deus, qui rimatur intima cordis, conspexisset id ipsum? an impunem permisisset abire illum? ubi est cunctipotens Monarcha in regno suo, qui videret malignum usurpatorem assumere sibi nomen regis, suam aucupari & occupare auctoritatem, suas immutare leges, & supremo imperare dominio, qui non omnem suam collocaret potentiam ad exterminandum ac proscindendum hunc rebellem? ubi est igitur cunctipotencia Dei? ubi est zelus gloriæ si tantum suum conspexisset inimicum, propriæ suæ divinitatis usurpatorem, absque eo, quod funditus delevisset illum, & sequaces ejus, qui sua in-

torisit fulmina in Luciferum & omnes malos Angelos, præcipientes ipsos agens è vertice cœlorum, in profundum abyssi, ob unicam duntaxat superbam cogitationem? Ecce non referare iussit terram os suum, ut deglutiret Christum Jesum & discipulos ejus, si peiores fuissent Lucifero, & sequacibus ejus, ambitiosè sibi usurpando divinitatem? An ideò, quia non potuit? ergò est impotens: an ideò, quia non voluit? ergò est injustus: si injustus est, vel impotens, non est Deus. Et hæc omnia necessariò evincunt veritatem à me prolatam: Quòd si Jesus Christus non esset verus Messias & proprius Filius Dei, sequeretur nullum omninò esse DEUM.

Sed ut ultimâ quâdam conclusam ratione, quæ maximè movere nos debeat, ô Judæi, cum vos concernat: Nonne arguitis & creditis, quòd si Christus Jesus non fuisset verus Filius Dei, sed magnus ipsius inimicus, & iniquus Divinitatis ipsius usurpator, vos nunquam exantlare potuisset opus magis heroicum, magis sanctum, magis eo gloriosum, quàm execrandum hoc illidere, elidere, obterere, & proterere monstrum? O quam copiosas unica hæc actio, quæ plus habuisset splendoris omnibus, quas omnes simul homines conficere potuissent unquam, benedictiones attraxisset vobis de cœlo? totus mundus excipere

Si Jesus Christus fuisset Dei inimicus, Deus bene dixisset Judæos, quòd occiderint ipsum.

cipere vos plausu, congratulari vobis debuisset: Et verus Deus, cujus tam egregie propugnassetis gloriam, suos exhaurire debuisset thesauros, ut condignâ vos afficeret remuneratione. Ubi jam vestrum ex eo est stipendium, quod suspenderitis & egeritis ipsum in patibulum? Estne hoc, quod paulo post civitas vestra Jerosolyma ab exercitu Romanorum fuerit direpta, devastata, excidio deleta, ac plerique illius incolæ mactati fuerint velut victimæ iræ Dei? Estne hoc, quod templum fuerit dirutum, extincta religio, tota Judaica natio quasi redacta ad nihilum? Estne hoc, quod vindicaverit ita se Deus de inimico suo? vel quod vestras laveritis vos manus in sanguine Filii Dei?

Unde oritur, quod nunquam non ab eo tempore persequatur vos ira Dei, velut Cainos, per universum orbem? Ut quid tam manifestè circumfertis maledictionem cœli jam ultra millenos sexcentos annos, ut quid non vestras exponitis Deo querimonias? Domine, an ita nos accipis ob acceptam à nobis de inimico tuo, quem habuisti in terris, maximo ultionem? an hoc nostrum est præmium de perempto & in furcam acto homine, qui tua abolivit sacrificia, tuamque subvertit religionem, dicens se Deum esse, & temerariè sibi arrogans propriam tuam divinitatem? Estne igitur hæc tota merces de

impensio tibi tam ingenti obsequio?

Sceleratissimi, diceret vobis, condignum id vobis habetis præmium, quod vestras in cruore Filii mei tinxeritis manus. Ultio Dei in nationem vestram nota est nimium, abnuere id non potestis; nimis manifesta est universo mundo, cum nemo ipsam possit ignorare; & ex maximo hoc suppliciorum omnium, quibus Deus unquam afflixit homines, cunctis patet ad oculum, reos vos esse maximi, quod unquam ab hominibus commissum sit criminis. Hoc argumentum fortius vos urget, quam ut arguere possitis illud infirmitatis; plus quam nimium vobis constat illius robor, cum elidat, nec eludere illud possitis. Sed vobis est animus, ubi desperatis hominibus, perire malentibus, quam rogare pro vita. Perite igitur, & vivite, ut, cum velut damnati sitis in hac vita, circumferatis in conspectu totius universi probationem duarum harum evidentium veritatum: Unius, quod Deus sit omnipotens & infinita ratione justus, qui ita ulciscatur mortem Filii sui unigeniti: alterius, quod Jesus Christus verè sit Filius unigenitus Dei vivi, cum omnipotentia brachii sui ita vindicet mortem ipsius.

Non habes, nisi quod exprobres nobis miseras nostras, reponit unus Rabbiorum subiracundus. Sed vos Christiani, nonne
Ee æquè

Terribile supplicium Judæorum est probatio evidens Divinitatis Jesu Christi.

Sanguis Judæorum & sanguis Christianorum effusus ab iisdem Romanis. æque ac nos experti estis magnitudinem iræ Dei? Si vos dicitis, sanguinem Judæorum à potentia Romanorum Jerosolymis effusum, esse ultionem è cœlo in eos, qui in crucem egerunt Christum JESUM: quàm copiosum sanguinem Christianorum eadem Romanorum effudit potentiâ tum Romæ, tum in universis mundi partibus per trecentos omninò annos? Nonnè majori cum ratione dicere possum, id quandam ex-

titisse vindictam è cœlo in eos, qui hâc injuriâ affecerunt Deum, quòd acceptaverint vestrum JESUM Christum ceu verum Messiam.

Totum ex adverso, reponerat ipsi suaviter Ecclesiasticus; hæc tam cruenta, tamque diuturna Imperatorum idololatrarum persecutio, argumentum est efficacissimum, unde JESU Christi deducatur & concludatur divinitas. Et ecce quâ ratione!

ARGUMENTUM.

Triumphus JESU Christi super omnem creatam potentiam, probat ipsum verum esse Messiam & Filium DEI.

ARTICULUS III.

Pulchra differentia inter excidium Judæorum & Martyrium Christianorum. QUANDO verum esset, quòd persecutio Imperatorum idololatrarum effudisset plus sanguinis Christiani in universo orbe per trecentos annos, quàm exercitus Romanorum extraxerit è jugulo omnium Judæorum in excidio Jerosolymitano: semper tamen notabilis hæc intercedit differentia, quæ omninò manifesta est, quòd, quando trucidaverunt Judæos, vindicaverint injuriam veri Dei adversus Deicidas, & quando Martyriò affecerunt Christianos vindicaverint injuriam falorum Deorum suorum, adversus sanctos. Hinc est, quòd unicum bellum paucorum mensium abundè fuerit ad proscindendam in perpetuum totam nationem Judaicam, quæ nonnisi

adhuc trahit tristes cædis & ruinæ hujus reliquias, quin se unquam ex hoc tempore erigere, & in statum pristinum potuerit collocare: pro eo, quòd persecutio ultra trecentos protracta annos, & maximâ, quæ excogitari possit, crudelitate desæviens in Christianos, eorùmque religionem adhuc tam debilem, ut nonnisi nasci videretur, aliud nil effecerit, nisi quòd fecerit ipsam augeri, roborari, dilatari, stabiliri ubique locorum, tanta cum potentia & auctoritate, ut tandem obtinuerit & totius mundi possederit imperium.

Sed alia notatu adhuc dignissima occurrit differentia, quæ ciet admirationem, quòd Judæi trucidati fuerint versantes manibus arma, seque ex totis suis viribus defendentes contra potentiam Roma-